

Kristian Kristensen: Der har været så megen presseomtale af de problemer, der har ført til fremsættelsen af det lovforslag, vi her behandler, at ikke mange er i tvivl om, hvad det drejer sig om.

Eksporten af avlsdyr er en særlig vanskelig eksport. Den storhandel, der skal foregå, er særlig vanskelig, når det drejer sig om avlsdyr. Det er et område, hvor der ikke kan udarbejdes nogen egentlig notering; der kan allerhøjest udarbejdes en pris, som kan være vejledende for de egentlige sælgere. Men også denne noget vanskelige eksport er foregået nogenlunde uhindret og uden særlige vanskeligheder til lande, hvor man ikke havde centralopkøb, til lande som Vesttyskland f. eks., hvor der er flere opkøbere, og hvor man fra hver side møder med flere sælgere. Der sker ganske naturligt det, at prisen fastsættes efter, hvorledes opkøbere og sælgere bedømmer afsætningen i det ene land og tilbuddet i det andet land, således at man på den måde finder det naturlige prisleje.

Helt anderledes bliver det selvfølgelig, når det drejer sig om et land med centralopkøb, hvor der kun er én køber. Der kan priserne selvfølgelig ikke fastsættes på den måde, at en række sælgere sidder og underbyder hinanden; der må, hvad selve prisansættelsen, hvad aftaler om kvalitet o. s. v. angår, træffes en aftale de to lande imellem. Og så er spørgsmålet, hvorledes selve eksporten skal foregå i praksis, og det er denne praktiske gennemførelse af eksporten, der i det afvigte år har skabt så store vanskeligheder, at det foreliggende lovforslag har måttet fremsættes, hvilket vi i og for sig alle sammen beklager, og hvilket den højtærede landbrugsminister vel for så vidt også beklager.

Det, landbrugsministeren har en mulighed for efter loven af 1958, er jo at fastsætte visse betingelser, som skal overholdes af de personer eller de organisationer, der gennemfører selve eksporten, og det er på dette område, det har knebet. Man har ikke kunnet administrere ordningen; der har, om jeg så må sige, vist sig piratvirksomhed i vort eksportfarvand, og det er det, vi nu må træffe foranstaltninger imod.

I øvrigt har jeg indtryk af, at den højtærede landbrugsminister egentlig har kæm-

pet bravt imod at måtte benytte den bemyndigelse, han vel egentlig har efter den gamle lov, men som han ikke har villet benytte så rigoristisk, som man fra visse sider har villet have ham til. Nu har vanskelighederne altså tårnet sig op, således at han nu ønsker lovhjælp for at effektivere den.

Når nu landbrugsministeren nærer ønske om denne yderligere bemyndigelse, er jeg for så vidt klar til at imødekomme dette ønske, selv om jeg har været mere tilbøjelig til at gøre det for nogle dage siden, end jeg er det i dag. Visse ting i de sidste dage har gjort, at jeg er blevet lidt mere betænkelig, navnlig ved bemyndigelsens omfang. Min ene betænkelighed gælder den antiliberala linje, man i de sidste dage har kunnet se at landbrugets organisationer på andre områder åbenbart slår ind på; jeg tænker på afliberaliseringen af handelen på hjemmemarkedet. Der skal ikke megen fantasi til at forestille sig det pres, landbrugsministeren vil komme ud for fra organisationernes side, hvis vi nu klart formulerer en sådan bemyndigelseslov, der kan anvendes på det ene og det andet eksportområde. Så er det fra organisationernes side blot at lægge pres på landbrugsministeren for at få deres vilje igennem, og jeg tror, det er en for udsat post at sætte landbrugsministeren på. Vi skal ikke gøre det unødigt svært for ham.

Det andet, der har gjort mig betænkelig i de sidste dage, er det tovtrækkeri, jeg i denne weekend har læst om er foregået og foregår i handelsministeriet sukkerroedyrkerne og andre interesserede parter imellem, hvor handelsministeriet er kommet i den situation, at det er handelsministeriet, der skal fastsætte sukkerroepriisen. Jeg tror ikke, at vi på flere områder end højest nødvendigt skal stille et ministerium og en minister i denne vanskelige situation.

Nu erkender jeg blankt, at det for mig i hvert fald ser ud til, at ministeren er i sin gode ret til at sige: vanskelighederne har, hvad angår eksporten af avlsdyr — og jeg tænker, det er Jugoslavien, det drejer sig om — været så store, at nu må jeg have en udvidet bemyndigelse på dette område. Det er jeg, som jeg sagde, klar til at anbefale, men jeg vil gerne, at vi i hvert fald i udvalget nøje kan få overvejet, om ikke vi skulle